

Xin lỗi tình yêu

Yêu trong vô vọng cũng là một cách yêu, một tình yêu dành mãi cho một người dẫu biết mình chẳng bao giờ được đáp lại nhưng bản thân mình cũng không thể dừng lại. Có ai đó đã phản đối rằng tình yêu không vĩnh cửu nhưng sự thật bản thân tình yêu luôn luôn vĩnh cửu!

01.

Cái nắng chói chang tràn về khắp ngõ ngách Hà Nội, mùa đông thì lạnh thật lạnh còn mùa hè thì nóng thật nóng, trời đã tối vậy mà vẫn còn quá nóng. Giờ đây khắp các tỉnh thành từ miền bắc đến miền trung khao khát một cơn mưa đến cuồng nhiệt. Đi lang thang bờ hồ để hóng gió cho thoải mái nhưng không hiểu sao Minh bực bội đến kì lạ, cô như lạc vào thế giới không dành cho mình, người ta có đôi có cặp còn Minh một mình thì vẫn mãi một mình. Tìm đến một cửa hàng kem, chọn ngay vị dâu mà cô yêu thích, Minh mua luôn hai cây kem tự nhủ với lòng:

“Người ta 2 mình ăn một kem, mình một mình ăn 2 kem, độc thân mà sung sướng, haha”

Minh cười một mình chẳng khác gì cô bị vấn đề nhưng dù sao cô vẫn thấy chạnh lòng, 20 mùa khoai lang mà chẳng có một mảnh tình vắt vai.

“Tuyển tiếp viên nữ bán hàng, làm việc theo ca.”

Dòng chữ đập ngay vào mắt Minh khiến cô thích thú, đúng công việc mà Minh thích và cũng có chút gì đó liên quan đến ngành nghề mà cô đang học. Mặc dù hơi mập một chút nhưng bằng khả năng ăn nói lưu loát, nhanh nhẹn Minh được nhận ngay vào làm nhưng cô đâu biết được rằng đó chính là khoảnh khắc định mệnh của cuộc đời mình.

02.

“Em là nhân viên mới sao?” – Một anh chàng nhìn chăm vào mình và hỏi.

“Vâng, em mới làm bữa đầu, vậy còn anh?”

“Anh làm lâu rồi, anh tên Nam.”

“Em tên Minh, rất vui khi được biết anh.”

“Ờ, thôi em làm đi, chúc em buổi tối vui vẻ.”

Cuộc nói chuyện xã giao giữa hai người lạ giờ có chút quen biết nhanh chóng chấm dứt nhưng để lại trong mình rất nhiều ấn tượng về một chàng thanh niên cao khoảng 1m7, gầy như củi khô nhưng rất hút hồn người đối diện với đôi mắt sâu thẳm thẳm như muốn cuốn hút tất cả sự chú ý của người đối diện vào đôi mắt đó mà không thể rời ra được.

“Hằng ngày khách đông quá, anh không thể nào nói chuyện với Minh được, hôm nay ít khách nói chuyện tí nhé.” – Nam lại dùng đôi mắt như có thể nhìn thấu lòng người khác nhưng mang chút gì đó ấm áp chứ không lạnh lùng như ngày thường khiến cô như nghẹt thở, vừa bối rối, vừa ngại ngùng.

“Cửa hàng thật đông khách, đôi khi em cũng tính bắt chuyện với anh nhưng khó quá, vậy là cũng chưa biết gì về anh ngoài cái tên, hihi”

“Nguyễn Hoàng Nam, 14/02/1980, sinh viên năm tư đại học khoa học tự nhiên, quê Nam Định, sở thích là vẽ, uống cà phê, xem hoạt hình, ca sĩ yêu thích, ban nhạc yêu thích, món ăn yêu thích đều không có”

“Hihi, anh có cần kể hết vậy không?”

“Trả lời một lần để em đỡ phải hỏi nhiều lần mà, thế còn Minh?”

“Nguyễn Ngọc Minh, sinh viên năm nhất đại học kinh tế, chúng ta cùng quê đó. À, có chung sở thích là xem hoạt hình nữa.”

Cuối cùng mình cũng kiếm được một người có sở thích giống mình, bạn bè Minh không một ai thích, tất cả mọi người ai cũng kêu Minh trẻ con nhưng có ai chịu hiểu trẻ em xem hoạt hình thì đâu có hiểu hết được nội dung, ngay cả Minh đã 20 tuổi đầu mà nhiều lúc cô còn không hiểu hết được ý nghĩa của từng nhân vật trong phim chứ đừng nói một đứa trẻ. Lại bước trên con đường về nhà nhưng lần này Minh không còn thấy cô đơn như mọi khi nữa, cảm giác như có gì đó len lỏi vào trong tim, ấm áp lạ thường.

03.

Vật vã trong tiết Mác, cái môn học mà bao đời nay đều khiến sinh viên đau khổ, Minh cố gắng lắm nhưng hai mắt vẫn cứ thi nhau rủ xuống, phản bội toàn bộ lí trí của cô.

“Em học xong nếu rảnh mình đi ăn chè nhé!”

Là tin nhắn của Nam, đẹp phăng một mớ mình trả lời ngay tin nhắn, trong lòng háo hức kì lạ.

“Giới thiệu với anh đây là tụi bạn em.”

“À, ừ, mọi người ngồi đi.”

Minh chỉ biết nhìn Nam cười gượng, thật ra cô chỉ muốn cùng ai đó trò chuyện nhưng cuối cùng lại bị tụi quý này phá đám chỉ vì cái tật cầm điện thoại cười như con hâm để tụi nó phát hiện rồi kéo cả lũ đi luôn như vậy.

“Lần này chắc lão Nam sạt nghiệp luôn rồi.” –Minh tự nghĩ với lòng kèm theo tội lỗi nặng nề.

Những tháng ngày ôn thi ập tới còn hơn cả sóng thần làm Minh muốn chỉ muốn xiu, bao đêm thức khuya ôn bài, cố nhét từng chữ của Mác với đường lối. Nếu đốt để uống mà có thể nhớ hết cả cuốn sách thì Minh sẵn sàng làm, nghĩ đến Nam chắc giờ này anh mệt lắm, anh là sinh viên năm cuối nên áp lực còn gấp vạn lần Minh.

Quen Nam cũng đã một thời gian, Minh tự tin là mình khá hiểu Nam, một chàng trai ít nói, có vẻ rất lạnh lùng nhưng thật ra vô cùng ấm áp, tạo được cho người khác tin tưởng khi ở bên cạnh. Quả thật, Minh thích những người như vậy và Minh thích Nam từ khi nào mất rồi.

Thế là môn thi cuối cùng cũng đã kết thúc, cả nhóm bạn Minh tụ tập uống một bữa cho quên hết tháng ngày kinh khủng vừa qua, dù mai có là sóng thần, động đất thì Minh cũng mặc kệ. Thi xong thì cuộc đời lại tươi đẹp, chẳng biết ngẫu nhiên hay sắp đặt mà Nam lại ngồi trước mặt Minh, ngay lúc

này.

“Tao mời anh Nam tham gia cho vui” – Giọng Lan tinh ranh nháy mắt với cả bọn.

Sự lém lỉnh của con nhỏ bạn khiến Minh cũng phải bó tay, ai mà ngờ được nó lại chơi độc như vậy. Đúng là nhất quỷ, nhì ma, thứ ba con Lan kinh tể.

Hôm đó Minh sung đến mức uống không biết đâu là đường về nhà, chỉ biết đường như có ai công về.

“Em tỉnh rồi sao? Xin lỗi vì đã mạo phạm ngủ lại nhà em, anh sợ em cảm, xin lỗi.”

“Không sao đâu anh, mà anh đưa em về hả? Đừng nói là anh công em về nha?”

“Không có gì để em bận tâm đâu.”

Minh gượng tím mặt, không lẽ cô chui đầu xuống đất mà trốn, Nam nặng chắc khoảng 52, 53kg mà Minh nặng 58kg thế mà anh cũng công cô về được tới đây. Trời ơi, còn đâu là hình tượng nữa!

“Thôi anh xin phép về nhé.”

“Vâng, em cảm ơn anh nhiều”

04.

Thấm thoát thời gian cứ vậy trôi qua, Nam đã tốt nghiệp còn Minh cũng là sinh viên năm hai. Những ngày hè về quê Minh lao đầu vào làm việc, ăn kiêng chỉ vì mục đích giảm kí, nghĩ lại ngày Nam công cô về mà Minh không thể nào ngừng xấu hổ.

Ngày Nam tìm được công việc cũng là ngày anh tỏ tình với Minh, ba bông hồng kèm theo ba lời nhắn.

“Hãy làm người yêu anh.”

“Sau này làm mẹ những đứa con của anh.”

“Ai đọc 2 dòng chữ vừa rồi thì người đó quan trọng nhất với anh.”

Minh vỡ oà trong niềm hạnh phúc, cô không tin được tình yêu thật sự đã đến và mỉm cười với mình. Nam là món quà tuyệt vời nhất mà cô được ban tặng!

Thời gian anh đi làm, rồi cô đi học khiến cả hai ít gặp mặt nhau, Minh liền nghĩ ra kế viết nhật kí truyền tay, Nam cũng phải bó tay trước kế hoạch của bà vợ trẻ nhưng cùng chia sẻ với nhau những dự định, những suy nghĩ khiến cả hai hạnh phúc hơn bất kì ai. Trong những trang nhật kí nơi chứa đựng cả tương lai của hai người về ngôi nhà và những đứa trẻ, về cả việc đặt tên cho con trai hay con gái, rồi cả phân công công việc nhà, cách dạy học cho con... tất cả đều được ghi lại. Từng trang giấy đầy ắp chữ, từng cuốn nhật kí nối tiếp nhau vẽ nên bao ước mơ, dự định.

05.

3 năm sau.

“Mẹ mới đi xem thầy, 2 đứa không hợp nhau, lấy nhau chỉ có tán gia bại sản không chết vợ cũng chết chồng nên kết thúc sớm đi.”

Từng chữ mẹ nói khiến Minh bất mãn, lần đầu tiên trong đời cô cãi lại lời mẹ, đầu óc quay cuồng trống rỗng. Cô hận thầy bói đến kì lạ, tại sao lại có thể phán như vậy? Nếu thầy nào cũng nhìn được tương lai thì thế giới này đã khác rồi.

Lần nào Nam đến nhà cũng bị ba mẹ Minh đuổi về, hai người giờ xa cách hai nơi, học xong Minh về quê còn Nam vẫn ở lại Hà Nội.

“Thầy bói đâu phải nói cái gì cũng đúng, con xin mẹ, mẹ hãy nghĩ lại đi, không thì đi xem thầy khác đi.”

“Tao đã nói không là không, đó là thầy tao hay đi, thầy nói chỉ có đúng thôi.”

“Mẹ thôi đi, thế kỉ 21 rồi mà mẹ còn cái ý nghĩ mê tín đó, mẹ kêu con lấy người con không yêu thì sao mà hạnh phúc được. Không lẽ ngày xưa mẹ lấy ba mẹ cũng không yêu ba sao?”

“Mày thì hiểu cái gì? Tao làm vậy vì tương lai của mày thôi, chưa yêu lấy nhau về trước sau gì cũng yêu.”

“Mẹ không hiểu gì hết hay là mẹ giết chết con đi.”

“Nếu mày còn đòi cưới nó thì đừng coi có bà mẹ này, đừng coi có cái nhà này, mày đi đâu thì đi đi rồi về nhận cái xác tao.”

Minh bất lực, suy sụp cô không thể tin sẽ có một ngày như vậy. Tình yêu, lí tưởng tất cả đều sụp đổ trước bức tường mang tên “Gia đình”.

“Mình kết thúc đi anh, anh ấy tốt hơn anh, giàu có hơn anh, cái gì cũng hơn anh vì vậy nếu anh yêu em, muốn em hạnh phúc thì chấm dứt thôi.”

Không chờ tin nhắn trả lời của Nam, Minh tắt nguồn điện thoại, trái tim như bị hàng ngàn mũi kim xoáy vào mỗi lúc một sâu, đau nhưng không ai chia sẻ, khóc cũng không ai quan tâm...

Ngày Minh cưới Nam chỉ đứng lặng nhìn từ xa, Minh mặc váy cưới thật đẹp nhưng chú rể nào đâu phải là anh. Lời bài hát “Bức thư tình đầu tiên” ngày nào hai đứa cùng hát vang vang trong đầu Nam, từng trang nhật kí nay cũng chỉ là hư vô. Cầm cuốn nhật kí trong tay Nam bước đi trong vô hồn, dòng người rất đông nhưng anh lạc lõng giữa chính dòng người đó.

06.

“Bin, Na lại đây mẹ xem nào, hai đứa lại tranh giành đồ chơi sao?”

Minh nhìn 2 đứa con bé bỏng của mình, quả thật nhà mà vắng tiếng ồn của hai đứa thì đảm bảo hôm đó cô không ngủ được. Tiếng chuông điện thoại từ số máy lạ, Minh vội vàng nhấc máy.

“Alo...”

“Em khoẻ không?” – Một giọng nói quen thuộc, dù thời gian có trôi qua bao lâu thì Minh không bao giờ quên được giọng nói này.

“Em khoẻ. Vậy còn anh?”

“Anh khoẻ”

“Thế anh đã lấy vợ chưa? Gần 40 tuổi rồi.”

“Anh không thể yêu ai được nữa!”